

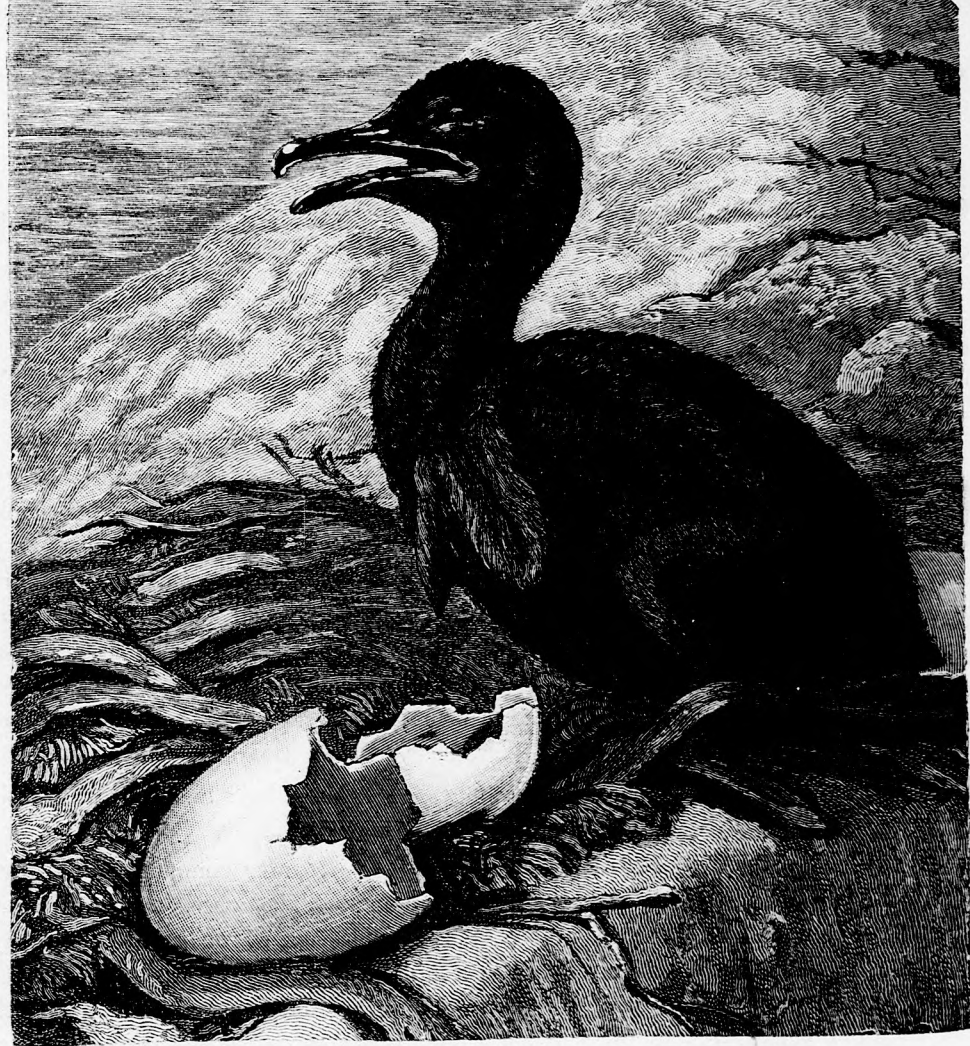
Mr.
dul
nár
Hol
be
ve-
ha-
ttel
ta.
a
pe-
nak
öm
ról

Mr.
rás
ök
Ö.

mm
mm
a
a-
n,
ö-
zi-
g-
n-

Mr.
Mr.
Mr.
re
á-
a-
ii-

KIS LAP

BABA-MADARAK. *Kormorán-fiók.* (Lásd a 201. lapon.)

ilet.
XXXII. kötet, 13. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. márczius 27-én.

A SZOMSZÉDOK.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

ZSEM volt könnyű dolog, hogy késő este kocsit lovat kerítsen, kivált mikor pénze sem volt. De végre mégis akadt egy emberséges gazdára, a ki bizott benne, hogy ha a városba a gazdag Vári urhoz mennek, hát az majd mindent rendbe hoz. Berczi tehát sietett a beteg szobába s ott meghagyta az ápolónőnek, hogy gondja legyen a betegre, Lenkének pedig ezt sugta:

— Kedves hugocskám, légy vitéz kis leány! Most nem szabad ám lefeküdnöd, hanem itt kell örködnöd, hogy ez az idegen ápolónő teljesítse a kötelességét. Ugy-e megteszed? Nehány óra múlva itt leszek az orvossal.

Lenke mindig megtett mindent, amit az ő kedves Berczije kívánt. És most különben is úgy föl volt izgatva, hogy különben sem tudott volna aludni. Berczi tehát felült a paraszt kocsira és még borraivalót is ígért a kocsisnak, csak hajtson jól. Hajtott is! Alig két óra múlva ott voltak a városban, a Váriék lakása előtt. Késő éjszaka volt, föl kellett verni a házat.

Bele került egy kis fáradtságába Berczinek, a mig céljához érhetett. Az álmos cselédek eleinte alig akartak ráismerni, azután meg mikor látták, hogy ez csakugyan az a kis szomszéd onnan a faluból, semmikép sem akarták elhinni, hogy olyan nagyon sürgetős lehetne a dolga.

— Most nem verhetjük föl álmából az urunkat, mondák.

— Pedig annak meg kell lenni, felelé Berczi határozottan. Magamra veszek én mindent, ismerem én a jó bácsit. Csak hamar, nagyon sürgetős a dolog! Veszedelemet hozhat minden pillanat.

Végre is engedni kellett, tehát felzörgették Vári urat. Ez persze szintén nagyot bámult, mikor jelentették neki, hogy a falusi kis szomszéd van itt és minden áron beszélni akar vele. Hamarjában olyat is gondolt Vári ur, hogy Berczi talán bizony megszökött, ami nagyon helytelen volna.

— Ha már fölvertetek, hát csak jöjjön be az a fiu.

Azt várta, hogy Berczi zavarodott képpel, valami panasszal fog jönni nagybátyja ellen. De éppen nem úgy történt, mert Berczi láthatólag türelmetlenül rohant be és bátor őszinteséggel mondá:

— Kedves bácsi, ne haragudjék, hogy fölvertem nyugalmából, de nem tudok máshoz kihez fordulni, otthon pedig nagy a baj, szegény nagybátyám talán meg is hal, ha gyorsan nem érkezik segítség. Orvos kell, orvosság és más mindenféle, én nem is tudom, micsoda. Pénzem sincs, nem is ösmerek senkit, azért jöttem Vári urhoz, segítsen a bajban.

— Mi az a baj? Szólj gyorsan, kedves fiam.

Berczi röviden elmondta a történeteket, miként találta a szegény tudóst, mint szökött meg az a gonosz Julis asszony s mint maradt egy jó szomszéd Lenkével a beteg mellett, mig ő ide sietett, hogy valamikép segítséget szerezzen. Vári ur mindinkább növekvő meghatottsággal

hallgatta s gyorsan felöltözött, aztán valón veregetve Berczit, így szólt:

— Derék fiu vagy. Jól tetted, amit tettél. Helyes volt, hogy hozzám jöttél. Most nem szabad egyébre gondolnunk, mint hogy a szegény betegen segítsünk. Menjünk gyorsan. Az orvos itt lakik közel.

Rövid idő alatt fölverték álmából az orvost is, kinek Berczi újra elmondta, milyenforma beteg az öreg tudós. Az orvos magához vett különféle műszereket, orvosságokat, aztán hárman ültek föl a kocsira és megindultak.

Késő éjszaka volt, mire a szegény beteg házához értek. A jó szomszéd asszony és Lenke ott virrasztottak a beteg mellett, a ki még most is majdnem épen ugy eszméletlenül feküdt, mint az este. Az orvos mindjárt dolgához látott, Vári ur pedig így szólt:

— Kedves Berczim, te most hugocskáddal menj aludni. Megtettétek, ami csak erőtöktől kitelt, most már én gondoskodom a többiről.

— De hátha mégis valamiben segíthetnénk?

— Nem, kedves fiam, ez most már nem gyöngye gyermekek dolga. Bizd csak reám, rendben lesz minden.

A két testvér tehát visszavonult, kimerülve a szokatlan éjjelezéstől, izgalomtól, de viszont megnyugodva, hogy itt van a kedves jó szomszéd, itt van az orvos, tehát annyira-mennyire rendben van a dolog. A fáradtságtól elnyomva, mihamar el is aludt oly mélyen, hogy már jó magasan járt a nap, mikor reggel kiugrott az ágyból.

— Oh, hogy tudtunk ennyire elaludni! boszankodék Berczi. Szaporán Lenke, lássunk utána, hogy lendítsünk valamit... most magunknak kell ám valahonnan egy kis reggelit keritenünk. Én bizony éhes vagyok. Aztán siessünk a bácsihoz, talán már jobban van.

Nagy volt azonban meglepetésök, mikor a másik szobába léptek. Ott meg volt terítve az asztal s előkészítve a reggeli. Az asztalnál pedig ott ült Vári ur, ki nyájasan mondá:

— Nagyon fáradtak voltatok, ugy-e? Nem is csoda, szükségtek volt rá, hogy jót pihenjete. Üljetek az asztalhoz, mindjárt hozatom a reggelit.

Vári ur, mintha otthon lett volna, kiszólt az ajtón s nemsokára a szomszéd-beli cseléd lépett be, kit a gyermekek jól ismertek. Hozta a reggelit. De Berczinek nemcsak erre volt gondja.

— És a bácsi? Jobban van már? kérdé.

— Valami kevéssel jobban van, felelé Vári, de bizony jól nincs szegény, nem is lesz hamarosan. Jó szerencse, hogy még nem késtünk el a segítséggel.

Berczi szerette volna apróra tudni, mi baja az öregnek, mit mondott az orvos; de Vári ur erről nem igen akart sokat beszélni.

— Az orvos egyelőre nem mondhat semmi bizonyosat. A baj igen komoly, de még jóra fordulhat. Most arról kell gondoskodnunk, hogy a betegnek jó ápolása legyen. Én már intézkedtem, meglesz és rendben lesz minden, magam fogok ügyelni mindenre. Hanem ti, fiaim, nem maradhatok itt, mert most bajos volna rólatok

is gondoskodni ott, ahol ilyen nagy beteg van.

Berzi elsápadt, de még a kis Lenke is ijedten mondá:

— Istenem!... Hát hová menjünk?

— Ejnye ti kis szeleburdik, hát a szomszédokról már megfeledekztetek? szólt Vári ur barátságos mosollyal. Ne féljetek semmit. Csak nem gondoljátok, hogy aki az én kedves leánykámat megmentette a mérges kigyótól, azt én elhagyom, mikor bajba kerül! Szedjétek össze a szükséges holmitokat, ruhát, könyvet, még ma bementek a városba az én lakásomra. Ott lesztek, míg nagybátyátok annyira meg nem gyógyul, hogy újra ide jöhettek.

A két testvér alig akarta hinni. Hiszen ez így nagyon jó lesz, erről

álmodni sem mertek volna. Együtt lesznek Béláékkal és mire a bácsi meggyógyul, Béláék is talán visszatérnek megint ide a szomszédba, aztán megint úgy lesz minden, mint régen volt.

Mihamar fölkészültek az utra. A beteg öregtől el sem bucsuzhattak, mert oda most be nem bocsátotta őket az orvos. Vári ur pedig így szólt:

— Én már korán reggel küldtem üzenetet a néninek, ő már tudja, hogy jöt-

tök, Béla, Andor és Nettike is várnak. Tehát csak lépjetek be nyugodtan. Én ma még itt maradok és eligazítok mindent, estére pedig én is haza megyek. Majd azután minden nap ki fogok ide rándulni s gondoskodni, hogy minden rendbe legyen. Tőlem fogtok hírt kapni a betegről.

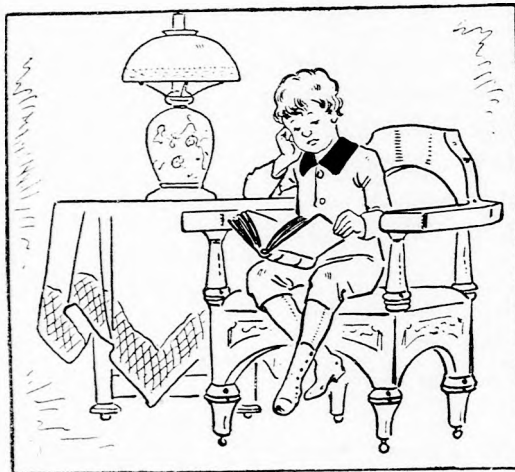
Természetes, hogy Berzi és Lenke hálásan belenyugodtak mindenbe s bár jó szívök sajnálta a beteg bácsit, a ki pedig ugyancsak kevés jót tett velök, másrészt nem tagadhatták, hogy egy kicsit örülnek is annak, hogy együtt lesznek Béláékkal. De nemcsak ők örültek, hanem Béla és testvérei is. Amint Berzi és Lenke oda érkeztek a házhoz, a kis pajtások rohamra futottak ki eléjük.

— Jaj de jó hogy itt vagytok! szólt Béla. Én

nem kívántam ugyan soha rosszat annak az öreg vadembernek... no...nem akarom sérteni...a nagybátyátoknak, de ha már betegnek köll lennie, az a hasznunk van, hogy legalább megint együtt vagyunk.

— Ezt én szeretem, felelé Berzi. Nagyon nehezen ment a tanulás, mióta magunkra maradtunk.

— Oh, de nemcsak tanulni fogunk, jegyzé meg Andor. Itt lehet ám játszani...és épen most állatsereglet is van

...KEDVÉRE OLVASGATOTT. (Lásd a 204. lapon.)

itt, az
leszün

E
nem v
vannal
mindjé
nevelő
kiszab
böven

B
felelke
felelke

Vári ur
azt m

hogy
gondja
denre. I

takép
tudta, m

most oc
csöndes

ban; es
ta, hog

majd m
kikocsiz

hirt hoz
ről. Ele

igen biz
ket hoz

makaesk
aztán la
dolog. P

hogy má
napról
hetett.

— S
mondhat
egészség
már egy

itt, azt majd megnézzük . . . nagyon vigan leszünk.

Ez a jóslat be is teljesedett, ami nem volt nehéz, mert ahol jó emberek vannak együtt, a kik szeretik egymást, ott mindjárt kellemes az élet mindenkinek. A nevelő ur osztotta be a gyerekek idejét, kiszabva a tanulás óráját, de hagyva bőven időt sétára és szórakozásra is.

Berzi pedig mindez idő alatt nem feledkezett meg a betegről sem. De nem feledkezett meg

Vári ur sem, a ki azt mondta volt, hogy neki majd gondja lesz mindenre. Berzi voltakép nem is tudta, mi történik most oda kint a csöndes falusi házban; csak azt tudta, hogy Vári ur majd mindennap kikocsiz és aztán hirt hoz a betegről. Eleinte nem . . . A HAJA IS ÉGNEK MEREDT. (Lásd a 205. lapon.) igen biztató hire-

ket hozott, mert az öreg tudós baja makacskodott, nem akart tágitani; de aztán lassankint mégis jobbra fordult a dolog. Pár nap mulva Vári ur jelentette, hogy már elmúlt a veszedelem; azután napról napra nagyobb javulást jelentett.

— Szívós, erős ember az öreg ur, mondhatom. Maholnap egészen helyre áll, egészségesebb lesz, mint valaha volt. Ma már egy kicsit sétálgatott is.

Ismét néhány nap mulva így szólt Vári ur:

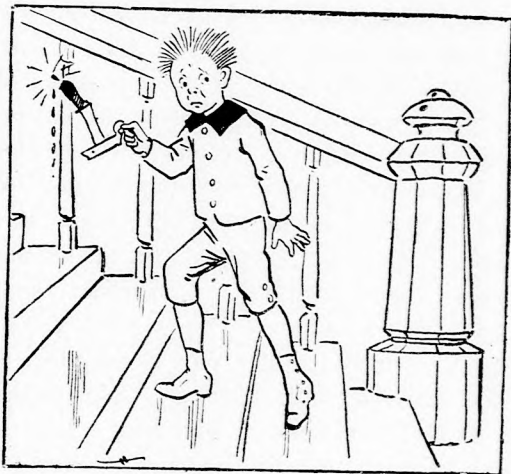
— Még egy pár nap kell és megint rendben lesz minden. A mi házuk is alaposan ki van tisztítva, a jövő héten visszatérünk oda a nyár hátralevő részére, ti is, Berzikém, visszatértek nagybátyátokhoz.

Ez a hír jó is volt, nem is. Berzi és Lenke sokkal jobb szíviük voltak, hogysem őszintén ne örültek volna a beteg fölgyógyulásán.

De azután mégis csak sóhajtottak titkon egy kicsit. Hogy is ne! Mikor itt, ebben a kedves családban már ugy megszokták a vidám, boldog életet! És most vissza kell térniök az öreg vademberhez. . . . és bizonyosan ott van megint az a kiállhatatlan Julis asszony is.

Meg egy pár hétig, a míg a jó szomszédok ott lesznek, megjárta a dolog, de azután! Milyen szomorú lesz az életök!

Egymás közt elstutogtak erről, de a viláért sem panaszták volna el szomorúságukat. Hitték is, hogy nem tudja senki, pedig észre vehették volna, hogy Vári ur és neje néha sajátságosan mosolyogva néznek rájuk. De ha észrevették volna is, abból végre sem tudtak volna meg semmit.

A HAJA IS ÉGNEK MEREDT. (Lásd a 205. lapon.)

Az a pár nap, melyet Vári ur kitűzött, hamar letelt s egy este Váriné így szólt:

— Gyermek, ma korán feküdjetek le. Holnap reggel összepakolunk és vissza megyünk falura. Már nincs sehol semmi baj.

Béla és testvérei nagyot ugrottak örömükben, mert nekik nagy öröm volt a visszatérés. Sokkal kedvesebb volt ott a szép falusi kastélyban, tágas kertben élni, mint itt a kisvárosban. Hozzá is fogtak még este a holmijuk összerakosgatásához, nehogy másnap reggel csak egy perczet is késsenek. Berczi és Lenke, akárhogy nem akartak is, elszomorodtak egy kicsit. Mert az ő számukra ez az út azt jelentette, hogy a vidám életből visszatérnek a régi szomorúsághoz. De már ezen nem lehetett segíteni, bele nyugodtak.

Másnap korán reggel indultak utra két kocsiban. Egyikben Váriné ült a gyermekeivel, a másikban Vári ur Berczivel és Lenkével. Kevés idő múlva ott voltak a jól ismert faluban. Az első kocsi befordult a Váriék udvarába, a másik megállt a szomszédház kapuja előtt s Vári ur kiszállt két kis barátjával.

Berczi és Lenke kissé csodálkozva néztek a házra. Ugyanaz a ház volt, de valami változás történt mégis rajta, csak-hogy hamarjában nem tudták kitalálni, micsoda. Nem történt pedig egyéb, mint hogy kissé rendbe volt szedve, kicsinosítva, a töredezett rácsos, kapu összeigazitva, a gyom és dudva a ház elöl eltakarítva. Majdnem olyan csinos volt, mint a Vári ur szomszéd háza. Ez azonban csak az első meglepetés volt. Még nagyobb volt az,

mikor a ház ajtajában is egy ismerős és mégis idegenszerű alak jelent meg, a ki nyájasan integetett már messziről és kitérta a karjait a gyermekek elé. Ki lehet az? Nagyon hasonlít a bácsihoz, az öreg vademberhez, de hát az nem lehet, hogy a vadember ilyen csinosan legyen öltözve és ilyen barátságos örömmel jőjön eléjük. Pedig mégis csak úgy kellett lenni, hogy ő az, mert a hang is az övé volt, mikor megszólalt:

— Isten hozott, kedves kicsinyeim! Isten hozta kedves jó szomszéd!

Ő volt az, valósággal ő, az öreg különöz tudós, a vadember, a ki nemcsak meggyógyult, hanem tökéletesen át is változott. Csakhogy ezt a változást nem az orvos gyógykezeli okozták, hanem a Vári ur okos jósága. Mert nem hiába járt ő ki azalatt a pár hét alatt a beteghez.

Mindjárt kezdetben, mikor látta, hogy a beteg meg fog gyógyulni, így szólt Vári ur magában:

— Rég óta keresem már az alkalmat, hogy a lelkére beszélhessek ennek a különöz embernek; most megtaláltam, nem is ereszttem ki a kezemből. Ha csak nem teljesen gonosz ember, hallgatnia kell reám.

Az öreg pedig épenséggel nem volt gonosz ember, csak beleélte magát a különöz magányos életbe. Most, hogy olyan betegen feküdt ott, nagyon jól látta, milyen baj volna az, ha ez a derék jó szomszéd nem gondoskodnék oly szíveséggel mindenről. Mikor már kissé jobban volt, nem is mulasztotta el őszintén megköszönni, amint Vári ismét kijött hozzá.

— Sohasem fogom meghálálni jószágát, kedves Vári ur! mondá. Ön nélkül nyomorultan elvesztem volna.

— Amit én tettem, az már nem nagy dolog, felelé Vári. Nem kerül valami nagy áldozatomba. De van ám valaki, a kinek ön sokkal több hálával tartozik, a ki nélkül csakugyan nyomorultan elveszett, segítség nélkül meghalt volna.

— Ki az? Mit tett itt valaki?

— Az ön kis rokona és gyámfia, Bercezi, az tett olyan derék dolgot, a milyet ilyen kis fiutól alig lehetett volna várni.

És Vári ur, a ki Bercezitől úgy beszélgetés közben apróra megtudott mindent, hiven elbeszélte a mindinkább álmélkodó öregnek, mi történt, mikor ő eszméletlenül rogyott össze, mint hagyta cserben rossz lelkű gazdasszonya, mint gondoskodott Bercezi okosan és nemes elszántsággal mindenről s még a kis Lenke is mint virrasztott akkor éjjel a beteg mellett, míg megjött a segítség.

— Lássá, kedves szomszéd, ezt tették önért azok a jó gyermekek, a kik pedig öntől sohasem tapasztaltak szeretetet. Hanem ennek ezentul másképp kell lenni. Ha ön be akarja bizonyítani, hogy hálás irántam és e jó gyermekek iránt, kik megmentették az életét, akkor meg fogja tenni, amit mondok.

— Megteszek mindent. Hiszen nem vagyok én valami gonosz, hitvány ember, hogy hálátlan legyek jötevőm iránt.

— Nem is teszem föl. Tehát lássa, kedves szomszéd, önnek ezentul egészen másképp kell élnie. Végezheti tudományos dolgait is, de gondot kell fordítani a két

gyermekre is. Bercezinek köszönheti megmentését, tehát neveljen a derék fiuból derék embert, szeresse a jó gyermekeket és majd meglátja, hogy magának szerez vele örömet aggságára, e kedves testvérpár fogja vidámmá és boldoggá tenni, nem lesz többé elhagyatva és hátralevő napjait kellemesen fogja tölteni. De nem szabad ám a régi vadembernek maradnia, hanem úgy kell élnie, mint ahogy más, okos emberek élnek.

— Igaza van, egészen rossz uton jártam, bizony akár gonosz embernek tarthattak volna. Ezután másképp lesz. De egy kicsit segítsen, kedves szomszéd ur, hogy jól rendbe szedjem a dolgaimat. Mindenben a tanácsa szerint fogok cselekedni.

Vári ur ebben készségesen szolgált. Legelőször is tisztába hozták az öreg ur vagyonát, mert az öreg tudós azt sem tudta, mi je van, soha sem törődött vele. Kitünt, hogy ha nem is nagyon gazdag, de nem is szegény ember.

— Így már se baj, szólt örömmel. Így már gondoskodhatom a kicsinyekről.

Házat, udvart, kertet rendbe hozatott, s mikor Bercezi és Lenke beléptek, mintha nem is a régi helyre tértek volna vissza. Nem is, mert először a bácsi karjaiba kerültek.

— Kedves gyermekeim! Eddig rossz gyám atyátok voltam, de ezután igazi atyátok leszek.

Bámult mindenki, kivált mikor este Váriéknál nagy vacsora volt és vendégül ott volt nemcsak Bercezi és Lenke, hanem az öreg vadember is, és így még nagyobb volt mindnyájának az öröme.

Ezután még néhány hetet vidáman töltöttek ott, a fiatalság is együtt, az öregek is együtt, mert az öreg tudós minden nap ellátogatott a szomszédba. Mikor pedig a nyárnak vége lett, együtt költöztek a városba, hol Bereziék lakást vettek s Berezi és Lenke aztán versenyt tanultak Béléekkel. A következő nyáron ismét együtt voltak a kedves szomszédságban.

Bereziből derék ifju, Lenkéből kedves leány lett s ősz agg bácsijoknak most már bennök van legnagyobb öröme és boldogsága, és sokszor mondja nekik:

— És tudjátok-e, mikép jutottunk hozzá, hogy most boldogok vagyunk? Ugy, hogy ti a rosztat jóval fizettétek akkor vissza, egy derék jótettből pedig sok jó terem!

T Ü N Ö D É S.

*A PAMLAGON heverészve
Eltünődöm, elmerengek,
S képzetemben járom síkját
Messze kéklő tengereknek.*

*Afrikának rengetegén
Os emberek nyomát nézem,
Vagy a magas Himalája
Ormán repülök merészen.*

*És lebocsátkozom aztán
Sáskunyhókra, palotákra;
S mint a himes szárnyu lepke,
Dús virágu rózsafákra.*

*Nézem, hallgatom a dörgő,
Földrengető Niagarát:
Hogy zúgatja roppant vizét,
Szikráztatva gyémántporát.*

*Fűszerszámos illat árad,
Büvös tündöklés ragyog rám —
Ó, ha azt a mese-földet
Igazában megláthatnám!*

*Képes könyvem, te mutatod
Ezt az ígézetes távot —
Ó, ha félre lebbenthetném,
A mely földi, azt a fátyolt!*

*Ó, ha én is . . . no de mi bánt?
Mért is messze kívánkoznom?
Mért a ködös idegenről
Izzó fejjel ábrándoznom?*

*Ah, mivé is lennék ottan
Hol a tenger, orom kékül —
Az én kedves, az én drága,
Az én édes anyám nélkül!*

BABA-MADARAK.

— Kormorán fiók. —

(Képpel a czimlapon.)

ZOK MELLETT, a kik baba-madár pajtásaim közül itt a »Kis Lap«-ban már bemutatták magukat, azt hiszem, én is bátran helyet foglalhatok. Vagy talán nem vagyok elég szép gyerek? Csak rám kell nézni. Alighogy kibujtam a tojásból, már mekkora vagyok! És szépen nyugodtan elüldögélek itt az egyszerű fészünkben. Talán bizony azt hiszitek, ha rám néztek, hogy sirok? Nem én, nézettek csak jobban, láthatjátok, hogy nevetek. Most épen röptültek el a szüleim, hogy számomra jó oszonnát hozzanak. Azt pedig nagyon szeretem, örülök is neki előre.

Mert nem tagadom: ha még kicsiny vagyok is, de falatozni nagyon szeretek. Mondják is, hogy mi kormoránok igen falánk madarak vagyunk, ezért nem is szeretnek beljebb a szárazföldön, mert kipusztítjuk a vízből a halakat. No, mi sem igen szeretünk ott tartózkodni, mert az emberek sokat háborgatnak. Inkább tanyázunk itt félre eső, csöndes tengerparti sziklákon, ahol nem egykönnyen férnek hozzánk, mi pedig annál könnyebben hozzá férünk a halakhoz, melyek oly bőségben vannak a tengerben, hogy soha sem kell inségtől félnünk.

Hires halászok is vagyunk mi és hozzá olyan értelmes, okos madarak, hogy még az ember is hasznunkat veszi. Ámbátor olyan jó étvágyunk van, hogy a magunk számára is alig győzünk elég halat összefogdosni, mégis szerzünk zsákmányt em-

berek számára is. Mert ugy hallom, vannak messze Ázsiában, a khinai tenger parton, olyan kormorán atyámiai, a kiket az emberek betanítanak, hogy ne a magok, hanem az emberek számára fogjanak halat. Egészen kicsike korában szelidítik meg a kormoránt és rászoktatják, hogy engedelmessékedjék a gazdájának, neki vigye az elfogott prédát,

A khinai halász bambuszból összerakott bárkán evez ki a tengerre. Mindenik dereglén három vagy négy kormorán van. Ezeket aztán vízre bocsátják, hogy fogjanak halat. Ha a kormorán makacsodik, feléje csapnak az evezővel s a madár mihamar dolgára indul, annál inkább, mert különben is szeret a vízben bukdácsolni, halászgatni. Mihelyt halat fogott, fölemelkedik a víz színére és persze azon iparkodik, hogy maga kapja be a jó prédát. Igen ám, ha lehetne! De hát mi kormoránok akármilyen okosak vagyunk, az ember még okosabb és nagyon furfangosan fog ki a szegény halász-kormoránon. Mert mit gondoltok, mit csinál vele? Erős vasgyűrűt szorít a nyakára, úgy, hogy a kormorán legfeljebb csak egészen piczike halacskaat bír lenyelni, a nagyobb ott reked a szájában. Mikor aztán látja, hogy nem boldogul, hát oda-viszi a gazdájának a bárkára. Ha pedig nem akarna visszatérni, a hajós gyorsan odaevez a hallal bajoskodó madárhoz, nagy hálót borít rá és elfogja a hallal együtt. A bárkában aztán leveszik a nyakáról a gyűrűt és adnak neki jutalmul jó falatot. Erről nem feledkeznek meg s ezért rendszeren nem is igen makacsodik, hanem mindjárt viszi a halat gazdájának.

Megesik azonban néha az is, hogy a betanított kormorán szeretné visszanyerüni szabadságát és csak úgy a maga szakálára folytatni a halászat mesterségét. Csakhogy azok az ármányos emberek ezen is kifognak. Ha látják, hogy madaruk még nem teljesen szelid, és szeretne elmenekülni a bárkáról, hát csak úgy bocsátják a vízre, hogy hosszú, vékony, de erős zsinórt kötnek rá, mely nem gátolja az uszásban; de ha szökni akarna, a zsinorral visszahúzzák a rabságba. Így aztán lassanként belenyugszik a sorsába hozzá szokik a bárkához és úgy tekint, mintha a fészke volna. Utoljára már jóformán erővel sem lehet onnan elverni. Sőt az egy bárkáról valók még versenygenek is egymással és ha az egyik fogott halat, a másik pedig nem talált zsákmányt, akkor ez néha erővel el akarja venni a prédát szerencsésebb társától. Bizonyosan azért, mert tudja, hogy aki zsákmánnyal tér haza, jutalmat kap.

Az ilyen madaras halászatot rendszeren sokan nézik a partról és hangos kiabálással üdvözlik, dicsérik az ügyes kormoránt. Ez nagy dicsőség lehet, talán büszke is rá az a kormorán atyámia. De már én mégsem vágyok ilyen dicsőségre, mert végre mégis csak rab az olyan kormorán. Mi pedig itt szabadok vagyunk, nem viselünk fojtó karikát a nyakunkon, sem lánczot, mely gátolna a mozgásban. Uszunk, repülünk, a merre nekünk tesszük, és ha fogunk halat, meg is eszszük. Mégis csak mindig első a szabadság.

Hallottam hogy nemcsak tengerparton, hanem bent a szárazföldön is élnek kormoránok, persze mindig folyók, tavak

közeliében. Ezeket sokszor zavarják, üldözik a vadászok az ő borzasztó puskáikkal, kifosztják a fészkeket, elrabolják a fiókákat. De az öregek elszántan védik és a vadásznak vigyázniuk kell, mert a dühös madár neki megy a szemének, kogy kikaparja.

A szárazföldi madarakkal: varjakkal és darvakkal a kormoránok sokszor háboruskodnak, még pedig rendesen győzelmesen. Elverik a régi lakókat fészkekről és az egész környékről, aztán maguk az urak. De azután az emberekkel gyűl meg a bajuk, még pedig azért, mert mi kormoránok igen szaporák vagyunk. A hol két-három pár megfészkelte magát, ott néhány esztendő múlva ezer meg ezer röpked. Az emberek azonban haragusznak, hogy az ilyen tájon kipusztul a vízekből a hal; a vége tehát az, hogy az emberek addig lövöldözik, pusztítják a kormoránt, míg egy sem marad, mert vagy elpusztul, vagy máshová költözik. A költözködés különben nekünk nem okoz valami nagy gondot, mert tudunk röpködni. De még jobban tudunk uszni, még pedig a víz alatt is, amire nagy szükségünk van, mert a halak persze lent uszálnak a vízben. Le tudunk bukni mélyre a víz alá s ugyancsak ügyes és szemes legyen az a hal, mely menekülni akar, ha egyszer éhes kormorán vette üldözőbe.

Meg fogjátok vallani, hogy a ki ennyi jeles tulajdonsággal bír, az büszke lehet egy kicsit. Azért tehát én is büszke vagyok rá, hogy ilyen szép kormorán-fiók vagyok. Most még nem tudok sem uszni, sem repülni, de majd megjön annak is az ideje. Addig jól tartanak az öregek, kik hiven gondoskodnak rólam.

Épen jönnek, kövér halacskaival a csőrükben. Ezt nekem hozzák, most ozsonnálni fogok, nem érek rá többet beszélni. De talán elég is volt ennyi, azért tehát még csak azt mondom, hogy: Isten veletek!

TÜZ ÉS VIZ

— Mese. —

NAGY pörben álltak egymással Tűz és Viz. Különösen a heveskedő Tűz semmiképp sem akart tágitani.

— Ugy van, amint mondtam, én vagyok a hatalmasabb.

— Csakhogy én nem hiszem ám el. Vagyok én is olyan legény, mint te, mond a víz.

— Nevetséges! Régi ellenségek vagyunk, hát nem csodálom, hogy így beszélsz. De ha próbára kerül a sor, mindjárt meggyőződöl, hogy én vagyok az erősebb! — szól tüzzel a tűz.

— Nem tudnám miért? veti ellen a víz.

— Azért, mert ha én tüzelek, nem bírsz ellenállni, fölforrasz és minél jobban tüzelek, annál inkább forrasz, gőzzé, párává válsz, szétfoszlasz a semmiségbe, mint a kő.

A Viz egy pillanatra meghökkent.

— Hm! Ez igaz... Csakhogy megfordítva is igaz ám... én is erősebb vagyok mint te. Mert ha én kifordulok az üstből reád, eloltalak, véged van, nem égsz tovább. És ha akár az egész ház ég is, velem az emberek el tudják oltani.

Erre meg a Tűz hökkent meg.

— Hm! Ez is igaz.

Ugy volt biz az. Mind a kettőnek igaza volt. És ugy van más is sok a földön. Senki és semmi sem dicsekedhetik azzal, hogy övé minden erő és ő mindent tehet. Másnak másféle hatalmas tulajdonsága van, mellyel tönkre teheti a dicsekvőt. Az cselekszik tehát legokosabban, a ki nem becsmérelti és kisebbíti a mások jeles tulajdonságát.

JÖN A BANDA!

ACZI, Mari, Zsuzsika!
 Bum, bum! . . . Gyűn a muzsika!
 Masíroznak a katonák
 A vártára,
 Őrizni a magyar királyt,
 Budavárra!

Bum! . . . így pufog a nagy dob,
 Peregnek a kis dobok,
 Tra rá . . . harsog a trombita,
 Kürt öblöget,
 S fenn a bástyán a mozsarak
 Menydörögnek.

AZ ÉRDEKES KÖNYV.

(Két képpel a 196. és 197. lapokon.)

AGYON jól látta Emil, hová tette az apa minap azt a könyvet. Persze, apa azt hiszi, hogy olyan szemfüles legénykén, mint Emilke, könnyű kifogni. Ebben nagyon csalódik. Aztán mért is nem akarja kezébe adni azt a könyvet, mikor az olyan nagyon érdekes.

— Multkor csak egy kicsit belenéztem . . . milyen szép volt! Mesék, históriák . . . és mennyi kép! És milyen képek! Apa pedig mindjárt kikapta a kezemből.

Az már igaz. Az apa elvette a könyvet és így szólt:

— Ez nem neked való olvasmány . . . tulajdonképen senkinek sem való. Ostoba boszorkánymesék, rabló históriák, nem is tudom, hogy tévedt ide. Tüzzre való.

Csakhogy Emilke éppen az ilyen meséket szerette nagyon. El is tökéltte, hogy el fogja olvasni azt a könyvet, csak jó alkalmat kell kilesnie. Éppen most pedig megjött az ideje. A szülők oda voltak látogatóba és csak későn fognak hazatérni; Emilke olvasgathat egész este.

Meg is gyújtotta korán a lámpást, elővette az érdekes könyvet és kényelmesen elhelyezkedve az asztal mellett, kedvére olvasgatott (Lásd a képet a 196 lapon.) Nem is csalódott. Nagyon érdekes könyv volt, ilyen még talán soha sem is akadt a kezébe. Egyik mese borzasztóbb volt a másiknál, szörnyetegkről, boszorkányokról, rettenetes rablókról, fenevadakról. Le is volt mind rajzolja, szem-nemlátott, fül-nemhallott csoda borzasztóságok, hogy ugrott ki a kályhából a tüzes sárkány, hogy csuszott elő a sarokból iszonytató kigyó, hogy öltek, gyilkoltak vérszomjas rablók ártatlan gyermekeket s még sok más effé-

lét. Emilke szinte elfojtotta a lélekzetét, a mint ezeket a szörnyüégeket olvasta és a képeket nézte; szinte látni vélte, hogy a tengeri szörnyeteg mint huzza le száz karjával a hajóst, vagy a sötét zugból mint ugrik elő a kegyetlen rablógyilkos.

Már egészen tele volt a feje a sok borzasztósággal s amint ott csöndben üldögélt, néha szinte aggódva pillantott fel, nincs-e itt is közel valahol efféle borzasztóság. Ha a könyvben annyiféle megeshetett, az ember bizony nem tudhatja, mi történik vele... kivált mikor így egymaga van... a cselédek messze az épület tulsó részén végzik a dolgukat... meg sem hallanák, ha itt valami veszedelem ütne be... de még talán nem is mernének szembe szállani holmi sárkánnyal, rablóval.

Emilke összeborzadt és lecsapta a könyvet.

— Megyek inkább föl az emeletre... ott van a dada a kis Ninka mellett... ott... ott nem fogok félni... addig csak nem lesz bajom, míg oda érek.

Gyertyát gyújtott és sietett föl a lépcsőn. Léptei tompán kongtak az üres tornácra és lépcsőházban s Emilke most már a viláért sem mert volna hátra pillantani. De a mint előre tekintett, majdhogy kővé nem meredt... ott... igen... mi mozog, egy rettentő óriás kigyó csuszik lefelé a lépcsőn.

Nem volt biz ott semmiféle kigyó, csak a lépcső fordulójánál a karfa árnyéka, melyet a gyertya fénye okozott. De Emilkének a feje úgy tele volt mindenféle rémes dologgal, hogy ijedtében a haja is égnek meredt (Lásd a képet a 197. lapon.)

nem nézett a lába elé, elesett, a gyertya kialudt s Emilke rémületes sikoltással hempergett le, összevissza zuzva magát.

A sikoltást meghallotta fent a dada és gyertyával szaladt ki, meg is találta Emilkét, a ki még mindig ott hevert a földön, remegve, hogy most már mindjárt törizuzza az a borzasztó szörnyeteg. Szerencsére az esésben nem tört keze-lába, de kék foltokkal tele volt még az arca is és sok időbe került, míg végre meg tudta magyarázni, mi történt vele. Persze nagyot nevettek rajta.

De az apa, az nem nevetett, mikor megtudta ezt az egész furá históriát. A szégyenhez, nevetséghez még büntetés is jutott Emilkének, a ki aztán nem is felejtette el az érdekes könyv történetét.

APRÓ LEGÉNYEK.

— Meséli Szidi néni. —

I. A napsugarak.

ELETEN az ég arany és biboros színt öltött; hirdette, hogy fölkel a nap. És a nap áttört a biborszínü felhőkön, lenézett a földre és megkezdődött egy új nap. Szétküldte sugarait, hogy álmából költsenek fel mindenkit.

Az egyik napsugár odalopódzkodott a fa sűrű lombja közt rejlő madárfészekhez. A madárcák fölbredtek, csicseregve mondtak jó reggelt és csengő énekkel ébresztették föl az erdő többi lakóit.

Egy másik napsugár meg ellátogatott a mókushoz. Egyenest a szemébe nézett; erre a mókuska pislogni kezdett a nagy fénytől, egyet dörzsölt álmos szemecskéin, felosont a fa leghegyébe és jóízűen reggelizett a friss harmatos rügyekből.

A harmadik napsugár elment a tyúkokhoz.

A kakas ébredt föl legelőszőr; felborzalta a tollait, megigazította a taraját és rententő nagyot kukorékolt. Erre azután a tyúkok is fölébredtek, leszálltak a szellős kakasülőről és kodácsolva siettek ők is az udvarba reggelizni.

Most a méhkashoz ért egy napsugár. A méhecske kibujt a sejtjéből, lábaeszkáival végig simította szárnyait és kiszállt a mezőre édes mézet szívni a virágok kelyhéből, melyeket csak az imént ébresztett föl a napsugár.

Már késő volt, midőn az utolsó napsugár elért egy álmos fiú ágyához, keményen a szeme közé nézett, hogy felköltse. A fiú is pislogott mint ama mókus; de azért nem kelt föl, hanem a fal felé fordult, mélyen beásta arezát a vánkosába és tovább aludt.

Pedig minden jó lélek, madárka, mókus, tyúk és méhecske, már mind ébren volt és a dolga után látott.

*

II. Igaz Laczi.

Volt egyszer egy kis fiú, *Laczi* volt a neve; de a fiúk az iskolában »igaz *Laczi*«-nak hívták, mert sohasem hazudott.

Az iskolában történt. Szünet volt és a fiúk künn mulattak az udvarban. Kiki a kedve szerint labdázott, kakasviadalra kelt, a lábán vagy épen a fején tánczolt. *Laczi* is künn volt; botot faragott, mert meg akart vivni *Bende Gézával*, a ki henczegett vele. A munka hevében nem vette észre, hogy karja alá simult a tanító kis

macskája. A nehéz bicskával ép el akarta vágni a bot végét, nagyot vágott és... a kis czicza halva terült el lábai előtt.

Laczi megijedt. A kis czicza a tanító kedvence volt és rendkívül ragaszkodott hozzá. *Laczi* ott állt és nézte, csak nézte a szegény kis teremtest, míg könybe lábadtak a szemei.

Mikor a fiúk nesztét vették a bajnak, lett nagy felindulás. Oda gyülekeztek *Laczi* és a czicza köré és mindegyiknek volt valami mondani valója.

— Meglássátok, mondá *Bende Géza*, nem fog-e most igaz *Laczi* hazudni, csakugy mint a kármelyikünk?

— Nem ő, mondá erre *Höke Pali* hevesen, arról jót állok én! *Laczi* nem hazudik!

Bors Jani sem találta többé mulatóságosnak a fején tánczolni, mikor nem nézi senki. Talpra ugrott és ott termett ő is a tanácsban. Felkapta a holt macskát a farkánál.

— Ide nézzetek fiúk! kiáltá. Átdobom a kerítésen, a tanító urnak pedig azt mondjuk, hogy a mézáros kuttyája ölte meg. Tudjátok a multkor is megkapta és kicsibe mult, hogy össze nem tépte.

— Jó lesz, így lesz jó! mondák többen a fiúk közül. Van esze *Janinak* azért, hogy a fején tánczol...

De *Laczi* megharagudott... Arcza kipirult, szeme szikrázott,

— Hazudni? Azt hiszitek, én egy hitvány macskáért tudnék hazudni? Soha!

Azzal fölvette karjaiba a holt cziczát és bement a tanítóhoz... A fiúk mind utána, hogy majd mi lesz ebből.

—
Megölték
Ugyan ki

Mind
csöndben

— N
tanító úr.

De megm
nem tudol

vigyázhat
lom, tanít

A fiú
járt előke

lyogva szo

— I
Én innen

hallottam

adom sok

fiú van tar

lom a tis

elismerése

nos tollké

Laczi

fiúk sem

midőn *H*

»Éljen ig

sogó »Élj

— Ö
hogy elisn

hogy min

tetek voln

hiszem, t
életében a
— N
én sem!
— D
és valóba
hogy egy
bubjára.

— Mit látok!? mondá a tanító. Megölték azt az ártatlan hú kis állatot? Ugyan ki tehette?

Mindnyájan hallgattak. És a mély csöndben előállt *Laczi* és így szólt:

— Nagyon sajnálom azt, ami történt, tanító úr. *Én* vágtam agyon a macskát. De megmondom az igazat, mert hazudni nem tudok. Véletlenül történt, de jobban vigyázhattam volna. Igen nagyon sajnálom, tanító úr, bocsásson meg kérem!

A fiúk várták, hogy most majd mindjárt előkerül a bot. De a tanító mosolyogva szorította a *Laczi* kezét.

— Derék fiú vagy *Laczi*, mondá. *Én* innen az ablakból mindent láttam; hallottam a tanakodástokat is, és nem adom sokért, hogy ilyen derék, őszinte fiú van tanítványaim közt. Legszebb jutalom a tiszta lelkiismereted; de őszinte elismerésem jeléül, kérek fogadd el e csinos tollkést.

Laczi könyezve köszönte meg; a fiúk sem maradhattak többé nyugton és midőn *Höke Pali* elkiálltotta magát: »*Éljen igaz Laczi!*« az egész iskola harsogó »*Éljen!*«-be tört ki.

— Örülök fiaim, mondá a tanító, hogy elismeritek a jót, ámbár nem hiszem, hogy mindnyájan hasonlóképen cselekedtetek volna. De *Laczi* igaz, bátor fiú és hiszem, tudom, hogy nem követi el egész életében azt a gyávaságot, hogy hazudik.

— Nem ő! mondá *Höke Pali* — de én sem!

— De én sem ám! tört ki *Bors Jani* és valóban az nap olyan komoly volt, hogy egyetlen egyszer sem állt a feje bubjára.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXII. köt. 11-dik számában közölt szövegrévny megfejtése:

t
k u n
e s a l á n
t u l i p á n
Á r p á d
z á r
n

Helyesen fejtették meg: Kövér Pálma és Gusztáv, Kűszler Gizella, Hönig Szidi és Lajos, Rajner Ilona, Spitzer Sándor, Dózsa Aranka és Ödön, Weisz Lujza és Jenő, Matkovich Ilona, Szontagh Vilma és Gusztó, Imling testvérek, Redlich Ella, Eckermann Ede, Badios Margit, Baranyay Gizella, Erényi Helma, Wassermann Gizella, Mariska és Ilona, Gross Irén, Sebes Vilma, Mihálovics Honóra, Brunner Henriette, Schermann testvérek, Paul Ilonka, Donáth Dezső, Österreicher Béla, Spitzer Jenő, Urbanovich Tihamér, Királyi Árpád és Béla, Spitzer Ödön és Elemér, Mariássy Tivadar, Lengyel Hermine, Varga Zsigmond, Eördögh Róza, Goldschmied Malvine, Grünhut Jolán és Matild, Moesz Milka és Hermine, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Késmárky Izabella, Plachy Sárka, Sóváry Margit és Dezső, Krocsák Mariska, Steiner Boriska, Vámosy György, Deckner Berta, Sámuel és Ignác, Braun Janka és Dezső, Steiner Hedvig és Tivadar, Stern testvérek, Grósz Sándor, Holczler Lajos, Mechor Gyula, Meiszter testvérek, Salzberger Jakab, Kaufmann Vilma és Róbert, Morvay Jankó, Granichstädten Károly, Kohn Gizella és Gábor, Uferbach Gizella, Andorka Emma, Deschán Benő, Kirchknopf Feri, Bródy Stella, Szenkovich Anna és Dénes, Pick Janka és Lajos, Mauks Ernő, Mayer Gizella és Irén, Salamon Jolán, Gúber Mariska, Pirmitzer Jenő, Brodszky Irén és Margit, Hajós Irén, Nyáry Margit, Keczer Stefánia, Balás Hugó, Berger Zsiga, Scholtz Klára, Blum testvérek, Détsy Mariska, Oláh Gábor, Kern Jolán, Ambrózy Berta, Fried Amália, Bügler Irén, Homolka Kálmán, Erényi Ilona, Ferenczi Károly és Lajos, Neuhold Kornél, Molnár Emma, Perlmutter Gizella, Tausig Hugó, Roth Paula, Berkó Anti, Breyer Irma és Sarolta, Steinbach Ilka, Szakáll Margit, Schlesinger Ida, Mezei Mariska és Ilma, Kelemen Margit, Jeszenszky Elek, Spitzer Gyuri, Kubinyi Margit és Tibor, Gömörly Béla, Mód Janka, Schwartz Bella és Margit, Deutsch Irma és Gizzi, Somssich Eszter.

A »Kis Lap« XXXII. köt. 10-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Bródy Stella, Strobentz Boriska, Kelemen Margit, Wagner Malvin, Andorka Emma, Kohn Gizella és Gábor, Frankfurter Géza, Leipniker Károly, Salzberger Jakab, Meiszter testvérek, Steiner Boriska, Luszti Margit, Krocsák Mariska, Kayser Elek, Saághy Izabella, Beck Dezső, Sik Hermann, Moesz Milka és Hermin, Dusárdi Mariska, Eördögh Róza, Jancsó Károly, Morvay Jankó, Radvánszky Ella, Mühlberg Kornél Leó, Scholtz Klára, Blum testvérek, Szenkovich Anna és Dénes (írástok gondosabb is lehetne. F. b.) Kern Jolán, Körmendi Győző, Prohászka Jenő, Schmidt Irma és Etel, Erényi Ilona, Molnár Emma, Rott Adél és Miksa, Kerényi Valéria és Imre, Berkó Anti, Tigermann Margit és Nándor, Korányi Ilona és Gizella, Szalay Pista, Deschan Viola, Wallerstein Margit, Radvánszky Ella, Csiki Ilona, Riszdorfer Erzsike, Zsiros Margit és Zoltán.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Morvay Jankó. Az igaz: versbe szedted föladványodat, ha ugyan-vers számba mehet az egyetlenlen tagu sorokba foglalt olesó rimelés, mint: *nélkülözhetlen — kénytelen.* S a rimek még hagyján. Ha méretet nem ismersz is még, de a szótagok egyforma számára jobban ügyelhetnél, mert ezeket csak az újjaidon kell megszámlálnod. Azt mondod, hogy rejtvényed közlése által fölbátoritanálok. »Ellenben« — így fejezed be soraidat — »sohasem lesz jó költő belölöm!« Hát ez, fiam Jankó, végre sem nagy szerencsétlenség. Sok jeles fia van e hazának, akik bár egy csöppet sem költők, mégis mint derék polgárok végezik kötelességüket, sőt a kornak jelesei közé is tartoznak. Orvostól, ügyvédtől, mérnöktől, iparostól, katonától, gazdától senki sem követeli, hogy szép költeményeket írjon, mégis rászolgálhat a haza díszére. Igaz-e? De, hogy a kedvedet ne szegjem, küldeményedet némi igazításokkal közölni fogom. — **Dorner Pista.** A megelőző sorok neked is szólanak. Ha van benned poétai tehetség, mindennek daczára megfog az nyilatkozni benned. — **Gross Irén.** A választ, ha e rovatot figyelmesen átbetűzöd, meglegled. »Közlé«: ez azt jelenti, hogy valamely munkából, vagy a nép ajkáról közlöd, pedig azt akartad jelenteni, hogy »szerezted« azaz a saját műved. Mint ilyet: elnézéssel fogadom; de további kísérletekre nem buzdítalak. Próbálkozzál meg valami prózai művecskével. Tán ez jobban fog sikerülni. — **Esztegar Berta.** Levélkédet kedves tudomásul veszem. Rózsanyiláskor tán viszontlátjuk egymást. — **Todesco**

Aurél. »Rendkívül örvendek« — ezt irod — »hogy a rejtvénykészítésben annyira vittem, hogy egyet be is küldhetek.« S mi a rejtvény tárgya? A te Cz. M. barátod vagy rokonod neve. De hát nem országosan ismert név az! S ha már megfejtették olvasó társaid a te föladványodat: mitévők legyenek ők Czukmann Mórral? — **Schvartz Matild.** Megoldásod helyes. Másik kérdésre nézve: fordulj az Athenaeum, Franklin, Eggenberger, Légrady, Singer és Wolfner fővárosi könyvkereskedőkhöz, akik bérmentve küldik meg neked ifjúsági irataik bő lajstromait. Ezekben válogathatsz. — *Több kéziratról a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

K. M., K. testvérek levele nyíratlan papiros, *J. S.* levele pedig poczás irás miatt tekintetbe nem jöhet.

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Mokry Feri 50 kr.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Mokry Feri 50. kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.
Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésöket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
Félévre 2 frt 80 kr.
Egész évre 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.